

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou ve věci žalobce: **I. K.**, nar. , státní příslušník Ukrajiny, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupeného Asociací pro právní otázky imigrace, se sídlem Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2015, č. j. OAM-130/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2015, č. j. OAM-130/LE-BE02-BE02-PS-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2015, č. j. OAM-130/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 8. 12. 2015.

V žalobě žalobce uplatňuje dva žalobní body. Prvním žalobním bodem žalobce tvrdí porušení ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když považuje za nedostatečně odůvodněnou a nesprávnou délku svého zajištění, stanovenou na téměř maximální možnou dobu 109 dnů. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 03. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014-45, podle kterého je nutné dobu zajištění cizince počítat tak, že začne plynout vždy dnem následujícím po vydání rozhodnutí, nejpozději však šestým dnem po prohlášení o mezinárodní ochraně. Prvním dnem jejího běhu v případě žalobce je tak 22. 08. 2015 a podle výroku napadeného rozhodnutí může dosáhnout 109 dnů. Dále žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 05. 03. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, podle nějž „*správní orgán musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum.*“ Odůvodnění výroku o délce zajištění argumentující 90denní lhůtou pro řízení o udělení mezinárodní ochrany, odkladným účinkem žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a oprávněním žalobce po dobu soudního řízení pobývat v ČR považuje žalobce za nedostatečné a zmatečné. V první řadě žalobce namítl, že skutečnost, že řízení bude trvat asi 109 dnů, není relevantním argumentem pro zajištění žalobce právě na tuto dobu, jelikož účelem zajištění není provést azylové řízení, ale zabránit žalobci ohrožovat veřejný pořádek. Pokud dále žalovaný v napadeném rozhodnutí označuje žádost žalobce o mezinárodní ochranu za čistě účelovou bez uvedení konkrétních důvodů obav z návratu do vlasti, lze očekávat její zamítnutí jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, a to ve lhůtě 30 dnů, jak stanoví odst. 3 téhož ustanovení. Taková úvaha se však zjevně musí projevit ve výroku o délce zajištění a do jeho odůvodnění, což se v projednávané věci nestalo.

Druhým žalobním bodem je tvrzení žalobce, že nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, jelikož v minulosti porušoval výhradně předpisy upravující pobyt cizinců. S ohledem na uvedené tedy žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že důvody uváděné žalobcem považuje za neoprávněné s tím, že neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Dále se pak žalovaný věnoval otázce nebezpečnosti chování žalobce pro veřejný pořádek. Připomenul, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně a nerespektoval ani správní vyhoštění. Žalovaný zdůraznil, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je čistě účelově podaná, neboť žalobce neuvádí naprosto žádné konkrétní důvody obav z návratu do vlasti. Pokud jde o délku zajištění, žalovaný zdůraznil, že vychází z očekávané délky správního řízení. Žalovaný v závěru navrhl žalobu zamítnout.

Krajský soud v Praze na základě včasné žaloby podané oprávněnou osobou přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl zadržen a následně na základě ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“) zajištěn hlídkou Policie ČR dne 10. 8. 2015. Výrokem napadeného rozhodnutí byla žalobci ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a) a c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložena povinnost setrvat v ZZC „až do vycestování, maximálně však do 8. 12. 2015“. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný k délce zajištění očekávanou délkou azylového řízení uvedl, že je nezbytné, aby žalobci nebyl již v současné době umožněn volný pohyb po území ČR, zejména za situace, kdy lze očekávat pokračující

nerespektování právního řádu ČR a pokynů jednotlivých policejních a správních orgánů, ve kterém žalovaný spatřoval nebezpečí pro veřejný pořádek. K uvedenému dodal, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně a mařil pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Pokud jde o první žalobní bod, námitku o nedostatečném odůvodnění délky uložené povinnosti setrvat v ZZC soud důvodnou neshledal. Žalobce předně nemá pravdu, pokud označuje v této souvislosti napadené rozhodnutí za nedostatečné. Žalovaný důvody, proč zvolil právě stodevítidenní dobu uložené povinnosti setrvat v ZZC, jasně vysvětlil. Ostatně žalobce s těmito důvody také v podané žalobě polemizuje. Žalobce nemá pravdu ani v tom, že důvody nabízené žalovaným neobstojí.

Podle § 10 odst. 1 zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zahajuje podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany na tiskopise uvedeném v příloze č. 1. Podáním žádosti se rozumí vyplnění tiskopisu cizincem s pověřeným pracovníkem ministerstva.

Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu lze rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost vydat nejpozději do 30 dnů ode dne zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 27 odst. 1 zákona o azylu vydá ministerstvo rozhodnutí ve věci do 90 dnů ode dne zahájení řízení. Nelze-li vzhledem k povaze věci rozhodnout v této lhůtě, může ji ministerstvo přiměřeně prodloužit. O prodloužení lhůty účastníka řízení bez zbytečného odkladu písemně vyrozumí.

Podle § 32 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí (odst. 1). Podání žaloby podle odstavce 1 má odkladný účinek s výjimkou žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25, žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. d) a e) a žaloby proti rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany (odst. 2). Podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podle odstavce 1 má odkladný účinek, s výjimkou podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o udělení doplňkové ochrany osobou požívající doplňkové ochrany (odst. 5).

Podle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodne soud o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání. Usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku musí být vždy odůvodněno.

Z citované právní úpravy je především zřejmé, že si žalovaný (neuvádí-li nic dalšího) v napadeném rozhodnutí skutečně protiřečí, jestliže předběžně označuje žádost žalobce o přiznání mezinárodní ochrany za zjevně účelovou a postrádající relevantní důvody, na druhou stranu předpokládá, že řízení o podané žádosti potrvá 90 dnů. O zamítnutí zjevně nedůvodné žádosti má být totiž rozhodnuto již do 30 dnů od podání žádosti.

Soud si je nicméně vědom toho, že v době vydání napadeného rozhodnutí (tj. zpravidla po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak ještě před uskutečněním pohovoru se žadatelem ve smyslu § 23 zákona o azylu), není zřejmé, zda žadatel důvody pro udělení mezinárodní ochrany nedoplní o důvody, jež by vylučovaly posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné. S ohledem na to má soud za to, že je přípustné, aby žalovaný při úvaze o stanovení délky zajištění vycházel ze standardní délky azylového řízení, i když má (předběžně) za to, že podaná žádost je zjevně nedůvodná.

Žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem v aktuálním případě podána čtyři dny před vydáním napadeného rozhodnutí. Protože žalobce byl na osobní svobodě omezen již ode dne svého zadržení Policií ČR, omezení osobní svobody žalobce v důsledku výkonu povinnosti uložené v napadeném rozhodnutí je již pouhým pokračováním omezení osobní svobody a není tak důvodu do lhůty uložené povinnosti setrvat v ZZC započítávat i den vydání napadeného rozhodnutí (srov. žalobcem zmíněný rozsudek NSS ze dne 31. 03. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014-45). Jelikož v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nelze s praktickou jistotou uzavřít, zda v řízení o žádosti žalobce bude namíste rozhodnout podle § 16 odst. 3 zákona o azylu ve lhůtě 30 dnů, mělo by řízení o žádosti žalobce skončit 86. den doby povinnosti setrvat v ZZC. K tomu je třeba připočíst lhůtu 15 dnů na podání žaloby proti případnému zamítavému rozhodnutí a dále cca 5 dnů na doručování (doručení rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a zejména na doručení žaloby soudu). Takto by tedy mohla být odůvodněna povinnost setrvat v ZZC na cca 106 dnů, což stále ještě odpovídá postupu žalovaného, který stanovil dobu zajištění na 109 dnů (žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí dobu 110 dnů, pravděpodobně z důvodu nesprávného započítání dne vydání rozhodnutí), veden právě shora naznačenou úvahou, kterou ve svém rozhodnutí také uvedl. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného i co do délky uložené povinnosti setrvat v ZZC ob stojí a námitka žalobce není důvodná.

Druhou žalobní námitkou však žalobce zpochybňuje závěr žalovaného, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Tato námitka je důvodná. Soud úvodem poznamenává, že souhlasí se závěrem NSS v rozhodnutí sp. zn. 1 Azs 21/2013, podle kterého „*samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je proto třeba přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaným uvedené důvody (nelegální pobyt a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění) nelze samy o sobě kvalifikovat jako nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky*“. Soud nevidí důvodu se od shora uvedeného názoru NSS odchýlit, a to zejména za situace, kdy žalovaný, který žije v ČR s přestávkami již od roku 1998, se žádného **jiného provinění** kromě nelegálního pobytu (a nerespektování správního vyhoštění, které však trvalo pouze několik měsíců) nedopustil, a proto soud konstatuje, že závěr žalovaného o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek nemůže ob stát.

Napadené rozhodnutí tak v rámci soudního přezkumu neobstálo. Soud je proto jako nezákonné podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. září 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová